

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2586/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ристић адвокат из ..., против тужене ББ А.Д. ..., чији је пуномоћник Бранислав Томашев адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гж1 62/19 од 07.06.2019. године, у седници одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Јагодини Гж1 62/19 од 07.06.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Основног суда у Параћину П1 262/18 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца којом је тражио да се поништи решење о престанку радног односа отказом Уговора о раду од 20.09.2017. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, као неблагоприятна. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Јагодини Гж1 62/19 од 07.06.2019. године, ставом првим изреке, потврђено је решење Основног суда у Параћину П1 262/18 од 24.01.2019. године у ставу другом и трећем изреке, и жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неке од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. овог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је радни однос код тужене престао 20.09.2017. године, услед правних последица покретања стечајног поступка над туженим. Тужиоцу је дана 25.09.2017. године уручено решење о престанку радног односа од 20.09.2017. године. Тужилац је дана 15.01.2018. године поднео тужбу и тужбеним захтевом тражио да се поништи решење туженог о престанку радног односа од 20.09.2017. године у целости, као незаконито, и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима.

Након оцене благовремености поднете тужбе, нижестепени судови су закључили да је тужба тужиоца неблаговремена, због чега су правноснажно одбацили тужбу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, и по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно закључили да тужба није поднета у року прописаном одредбом члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13,75/14, 13/17-УС, 113/17 и 95/18).

Наведеном одредбом прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени може да покрене спор пред надлежним судом у року од 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права. Овај преклузивни рок се примењује у погледу судске заштите сваке врсте повреде радног права, па се примењује и у овом радном спору за поништај решења туженог о престанку радног односа и враћања на рад. Стога су правилно закључили нижестепени судови да тужба није благовремена, будући да је у односу на датум 25.09.2017. године, када је тужиоцу уручено решење о престанку радног односа, до подношења тужбе - 15.01.2018. године, очигледно протекло више времена од законом предвиђеног рока од 60 дана.

Имајући изложено у виду, нису основани наводи из ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права и то одредбе члана 195. Закона о раду, односно, да је рок за подношење тужбе требало рачунати од тренутка када је одлука Привредног апелационог суда Прж 453/17 од 24.11.2017. године објављена на огласној табли Привредног суда у Крагујевцу јер је он тада сазнао за повреду права. Ово из разлога што се објављивање наведеног решења којим је поништено решење о отварању стечаја на електронској табли суда, не може сматрати даном сазнања за повреду права запослених, већ се као дан сазнања за повреду права има

узети управо дан када је тужилац примио побијано решење о отказу уговора о раду, односно дан 25.09.2017. године.

Стога је на основу члана 441. у вези чланова 414. став 1. и 420. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у ставу другом изреке, донета је применом чланова 153. став 1, 154. Став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужилац није успео у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, а трошкови тужене за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић